

EVELIEN MENTINK

*DE MEEDOGENLOZE*  
*DETECTIVES*

*De man in de boomhut*

uitgeverij  
blauw gras

Dit boek werd bekroond met de Hotze de Roosprijs 2026  
voor het beste debuut.

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Sebes & Bisseling  
Literary Agency te Amsterdam.

~~Tweede~~ druk 2026

Dit boek is eerder verschenen onder de titel *De meedogenloze detectives*

Copyright © Evelien Mentink 2025

Omslagillustratie © Emma Wilson 2026

Omslagontwerp Jelle F. Post

Typografie Zeno Carpentier Alting

ISBN 978 94 933 7459 1/ NUR 283

[www.uitgeverijblauwgras.nl](http://www.uitgeverijblauwgras.nl)

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt,  
in enige vorm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke  
toestemming van de uitgeverij. Ook tekst- en datamining van deze uitgave  
is zonder schriftelijke toestemming van de uitgeverij niet toegestaan. Voor  
overname kunt u zich wenden tot Uitgeverij Blauw Gras

Voor de productie van de boeken van Uitgeverij Blauw Gras wordt alleen  
gebruikgemaakt van duurzaam en verantwoord geproduceerd papier..

# 1. NAAR HUIS

‘David, sta je zo op?’ Oma Frida knipte de plafondlamp aan.

Kreunend trok David het dekbed over zijn hoofd. Waarom maakte oma hem zo idioot vroeg wakker? Het was zomervakantie.

Oma ging op de rand van zijn bed zitten en schudde zachtjes aan zijn benen. ‘*Sötnos*, het is vandaag zover.’

Toen drong het tot David door, alsof ook in zijn hoofd het licht aanging. Het was helemaal geen gewone vakantiedag. Hij schoot rechtovereind in zijn bed. ‘We gaan naar huis!’ riep hij uit. Een onbedwingbare glimlach groeide op zijn gezicht. Ze gingen terug naar Lingerdam, naar hun huis in de Koningstraat. Het lange jaar in Zweden was voorbij.

‘Precies, waar wacht je nog op?’ zei oma met twinkellende ogen. Ze tilde Davids tas op. ‘Ik zet deze alvast in de auto. Neem jij je laatste spullen mee?’

Haastig kleepte David zich aan. Hij propte zijn wekker en pyjama in zijn rugzak en haalde de foto’s van het prikbord. De foto van zijn buurmeisje Nina, grijnzend op haar crossfiets met haar gezicht onder de modderspetters. De foto van zijn oude voetbalteam, genomen op de dag dat ze kampioen waren geworden. De klassenfoto van zijn Zweedse school.

Er zaten aardige kinderen bij, maar toch had David zich er nooit helemaal thuis gevoeld. De laatste foto was die van zijn moeder. Met zijn wijsvinger streek hij over haar gezicht. Ze had dezelfde lichtbruine krullen als hij, geen kam doorheen te krijgen. Ook zijn groene ogen had hij van zijn moeder en dat magere en kleine. De foto was een paar dagen voor haar ongeluk genomen. Kort daarna was hij met zijn vader naar Zweden verhuisd. David slikte. Vandaag was het een vrolijke dag, hield hij zichzelf voor. Hij schoof het stapeltje foto's in het voorvakje van zijn rugzak.

Eigenlijk zou hij alleen oma gaan missen. Hoe ze altijd keihard Zweedse smartlappen zong terwijl ze de koeien melk. Hoe ze elk weekend kaneelbollen voor hem bakte. Hoe ze met hem voetbalde op het hobbelige weiland achter de hooisluur en hoe ze na het avondeten de sjoelbak op de keukentafel zette en fanatiek de stenen over het bord ramde.

David keek nog een allerlaatste keer zijn kamer rond en trok toen de deur achter zich dicht. De stemmen van oma en zijn vader klonken op tot bovenaan de trap. Ze spraken in het Zweeds.

‘Lasse, stop in hemelsnaam met dat verrekke zelfmedelijken!’ riep zijn oma.

‘Laat me toch,’ sputterde zijn vader. ‘Ik ben geen klein kind meer.’

‘Als jullie straks terug zijn in Nederland heeft David een echte vader nodig. Geen natte dweil. Denk je dat Kate had gewild dat je een jaar na haar dood nog steeds zo’n droefstoeter was?’

David liet zich op de bovenste traptree zakken. Hij had geen zin om midden in een ruzie terecht te komen.

‘Beloof me dat je in Nederland je leven weer oppakt, Las-

se. Neem een vriendin, ga sporten en ga eindelijk weer eens schrijven.'

'Je doet alsof het allemaal zo makkelijk is,' mopperde Davids vader.

'Mákkelijk? Het leven is niet makkelijk, maar je hebt er maar één. Doe. Er. Wat. Mee! Schrijf een boek.'

'Dat gaat toch niet vanzelf. Ik heb inspiratie nodig.'

'Tss, wat een onzin. Een bakker bakt, een kapper knipt en een schrijver schrijft. Zo simpel is het. Stel je voor dat ik dat bij mijn koeien zou flikken. "Sorry dames, voorlopig worden jullie niet gemolken, want ik mis *Inspiratie*."

Davids vader schoot in de lach. 'Oké, oké, ik zal mijn best doen. Beloofd.'

David stond op en stampte extra hard de trap af om aan te kondigen dat hij eraan kwam. Oma draaide zich naar hem om. 'Kijk, lieverdje, dit is voor onderweg,' ging ze over in het Nederlands. Ze gaf hem een tas met eten aan.

'Dank je, oma.' Grijnzend hield David de enorme tas omhoog. 'Hopelijk is het genoeg!'

'Was je soms bang dat we je zouden vergeten?' zei David tegen Molly, die buiten op de motorkap van de auto lag. Hij tilde de lieve dikke kat in haar reismand en zette die in de oude Jeep, die tot aan het dak was volgepropt met hun spullen. Boeken, kleren, al zijn voetballen en de ongebruikte computer van zijn vader.

Oma trok David in haar armen. Snel veegde ze een traan weg. 'Let maar niet op mij. Hier, die was ik nog vergeten. Kaneelbollen.' Ze stak hem een blikken trommeltje toe.

David snoof de heerlijke zoete geur op. 'Kom je snel bij ons logeren?'